

TEKSTEN VOOR PRENTJES

B 14

We zullen je missen
elke dag in kleine
eenvoudige dingen,
maar in ons hart zal je met ons
samenblijven :
"Want leven en dood
zijn één
zoals de rivier en de zee
één zijn."

K. Gibran

B 15

Afscheid nemen
is met zachte vingers
wat voorbij is
dichtdoen
en verpakken
in goede gedachten der herinnering ...
is verwijlen
bij een brok leven
en stilstaan
op de pieken
van pijn en vreugd ...

Afscheid nemen
is met dankbare handen
weemoedig meedragen
al wat waard is
om niet te vergeten ...

is moeizaam de draden losmaken
en uit het spinrag der belevenissen
loskomen
en achterlaten
en niet kunnen vergeten ...

W. Bruyninckx

B 16

De Steen

Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde
Het water gaat er anders dan voorheen
De stroom van een rivier hou je niet tegen.
Het water vindt er altijd een weg omheen.

Misschien eens, gevuld door sneeuw en regen,
neemt de rivier mijn kiezel met zich mee.
Om hem dan glad en rond gesleten
te laten rusten in de luwte van de zee.

Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten.
Ik leverde bewijs van mijn bestaan.
Omdat door het verleggen van die steen
het water nooit dezelfde weg zal gaan.

Bram Vermeulen

B 17

Als ik dood ga, huil maar niet.
Ik ben niet echt dood moet je weten,
Het is de heimwee die ik achterliet,
Dood ben ik pas als jij die bent vergeten.
En als ik dood ga, treur maar niet.
Ik ben niet echt dood moet je weten,
Het is het verlangen dat ik achterliet,
Dood ben ik pas als jij dat bent vergeten.
Als ik dood ga, huil maar niet.
Ik ben niet echt weg moet je weten,
Het is maar een lichaam dat ik achterliet,
Dood ben ik pas als jij mij bent vergeten.

Bram Vermeulen

B 18

't Is goed in 't eigen hert te kijken
nog even voor het slapen gaan
of ik van dageraad tot avond
geen enkel hert heb zeer gedaan ;
Of ik geen ogen heb doen schreien,
geen weemoed op een wezen lei;
of ik aan liefdeloze mensen
een woordeke van liefde zei.

En vind ik, in het huis mijns herten,
dat ik één droefenis genas,
dat ik mijn armen heb gewonden
rondom een hoofd, dat eenzaam was...

Dan voel ik, op mijn jonge lippen,
die goedheid lijkt een avondzoen ...
't Is goed in 't eigen hert te kijken
en zo z'n ogen toe te doen ...

Alice Nahon

B 19

Als ik dood ben, zet dan geen bloemen
op mijn graf maar in je huis.
En verzorg ze met grote aandacht
want ik ben niet daar, nee, ik ben thuis.

Pleng geen wrange tranen,
ween geen groot verdriet.
Want ik ben altijd aan je zijde
ook al zie je mij dan niet.

Ik vraag je mij niet te vergeten
dat maakt mij droevig en verward.
Maar blijf met liefde aan mij denken
en bewaar mij in je hart.

Hilda Spruit

B 20

Ik heb je niet verloren
daarvoor gaf je me teveel.
Wat jij me zei, dat blijf ik horen,
van wat ik ben, blijf jij een deel.

Ik kom je overal nog tegen,
in wat ik doe, in wat ik laat.
Jij was en blijft voor mij een zegen,
waarvan het spoor steeds verder gaat.

B 21

Aan mijn moeder

Ik heb gedroomd, o moeder,
dat gij op sterven laagt,
en voor het al te sluiten,
mij lang in d'ogen zaagt.
Gij spraak van eerlijk blijven,
van recht door 't leven gaan;
hebt toen nog eens geglimlacht,
en alles was gedaan,
'k Wou om vergeving smeken,
waarvoor, ik wist het niet,
en bij u nederknielen;
mijn knieën bogen niet.
Toen wist ik dat 'k u nimmer
nog iets vergelden kon.
Uw stem deed mij ontwaken
in 't klare licht der zon.
Daar blonken grote tranen
van heil en droefnis.
En 'k voelde diep in 't harte
wat ene moeder is.

Willem Elsschot, 1904

B 22

Tot wederzien, tot wederzien
al waar het moge wezen
na lang - of korten tijd, misschien
in 't ongekend nadezen

Guido Gezelle

B 23

Ik misse U waar ik henen ga
of waar ik henen keer,
den morgenstond, de dagen rond
en d' avonden nog meer,
wanneer alleen ik tranen ween
't zij droevig, hetzij blij.
Ik misse U, o ik misse u zo,
ik misse U neffens mij.

Guido Gezelle

B 24

Een leven lang van zoveel lange jaren
was jij het hart dat waakte in ons midden
zonder berekening, met niets dan liefde.
We zien je nog zoals je was bij leven.
Zo zal het blijven.
Je gedoofde glimlach straalt
door het aardedonker van het afscheid.

Anton van Wilderode.

B 25

Gij zijt voorbij, maar leeft
met zoveel sporen in ons hart,
in onze herinneringen,
toen wij u plots, maar niet geheel verloren.
Want alles, wat elk van ons ontving
aan liefde en vertederung
blijft eenieder, onverwoestbaar
toebehoren.

Anton van Wilderode

B 26

Moederken

't En is van u
hiernederwaard,
geschilderd of
geschreven,
mij, moederken,
geen beeltenis,
geen beeld van u
gebleven.

Geen teekening,
geen lichtdrukmaal,
geen beitelwerk
van steene,
't en zij dat beeld
in mij, dat gij
gelaten hebt,
alleene.

O Moge ik, u
onweerdig, nooit
die beeltenis
bederven,
maar eerzaam laat
ze leven in
mij, eerzaam in
mij sterven.

Guido Gezelle